

rer dermed tannlegen fra å prøve saken i rettsapparatet. For hvis tannlegen ikke aksepterer ankenemndens avgjørelse, men ønsker å prøve sin sak i rettsapparatet, da blir tannlegen ekskludert fra foreningen i 2 år, med de følger det får for ansvarsforsikring og andre forhold betinget av medlemskap i NTF. Pasienten kan fremdeles prøve sin sak i rettsapparatet hvis vedkommende ikke aksepterer en avgjørelse som går ham imot. Dette er en praksis som NTF ikke kan være bekjent av!

Vi vil også henvise til en artikkel på sidene 2 og 3 i Aftenposten den 24. mai i år. Der sto det blant annet om klagenemnder generelt, sitat:

«Slik klager du:

Forutsetningen for at du kan bringe

en sak inn for behandling i en klagenemnd, er at du først har tatt saken opp med motparten, uten å finne frem til en akseptabel løsning.

Klagen må fremsettes skriftlig, og det skal gå frem hvilke grunner klagen bygger på, og hvilket resultat du krever. Husk å legge ved de dokumentene som har betydning for saken.

Nemndene tar stilling til klagen innenfor gjeldende rett, og avgir en begrunnet uttalelse. Det vil fremgå om uttalelsen er enstemmig.

Nemndas uttalelser er rådgivende for partene. Hvis du ikke er fornøyd med resultatet, må saken bringes videre i rettsapparatet.

Kilde: forbrukerportalen.no»

Det er nettopp denne praksisen som

bør gjelde også for klagenemndene i NTF, slik det gjør i vårt naboland Sverige. Det er vår mening at så ikke er tilfelle i dag.

*Bjørn L. Dahl,
professor emeritus, dr. odont.*

*Roar Gornæs,
spes. protetikk*

*Carl Hjortsjö,
spes. protetikk, universitetsstipendiat*

*Knut-Erik Jacobsen,
spes. protetikk, universitetslektor*

*Anne Kalvik,
spes. protetikk, universitetslektor*

*Hans Jacob Rønold,
spes. protetikk, 1.amanuensis, dr. odont.*

KOMMENTAR

Regelverk, fortolkninger og service i norsk helsepolitikk – og tilgrensende områder

Helsebyråkrati og helsepolitikk i møte med dagens norske virkelighet er en stadig kilde til varierte erfaringer. Det samme er publikums reaksjoner på vedtak og tiltak.

Trenger man taxi fra Haukeland sykehus fordi man er nyoperert eller har vært på møte, skal man stille seg i kø innendørs bak en glassvegg. Ringer man til sentralen for å bestille bil, får man til svar at til sykehuset kan man ikke bestille bil på navn – men sjåførene skal få beskjed om at det er kø.

I køen står man bak en nyoperert eldre mann med surstoffapparat og hjelpsom ektefelle, og en blek, yngre dame i samme situasjon. Hun får den første drosjen som kommer. Begge har ventet en time. Andre som har stått ute har snappet tidligere biler.

Neste taxi leverer passasjerer, og sjåføren fra Serbia beklager at han har nytt oppdrag og ikke kan ta med noen. Men han tar opp mobilen for å tilkalle kolleger. Den nyopererte mannen blir

svært sint på sjåføren og lar ham få vite atskillig om hva han synes om drosjesystemet i Bergen. Sjåføren er vennlig hjelpsom på godt bergensk, men utskjellingen tiltar. Da den grå lille konen ber ham beherske seg og roe seg ned, eksploderer han og spytter ut ett eneste rasende ord: «Utlending!»

Med dette er all konversasjon over. Sjåføren lukker sin mobiltelefon og forsvinner. Pasienten og frue blir tilbudt en annen bil som egentlig er bestilt av en lege. Selv forlater jeg Haukeland, går fem minutter ned i Møllendalsbakken og bestiller taxi derfra. Den er der i løpet av fire minutter.

Opptrinnet illustrerer hvordan velmente tiltak kan mislykkes ved feil håndtering. Hvis man er frisk og kan gå til Møllendalsbakken får man et tilbud på fem minutter. Hvis man er syk og nyoperert må man vente minst en time. Og samtidig er man nøye på hvem man vil ta imot hjelp fra.

Her er det ting å ta høyde for i norsk

lovgivning også. I vårt konkurranse-samfunn der mange prøver å gå utenom køen, bør man stadig tilrettelegge sikringstilbud for dem som trenger dem mest. Nyopererte må kunne bestille bil fra sykehuset og akseptere at sjåføren er fra Serbia. Så får heller friske personer som jeg vente på neste bil. Eller gå til Møllendalsbakken uten å ta plassen fra noen. Både sykehusets koordning og drosjesentralens politikk trenger nok sårtil kvalitetssikring.

Man kan lære mye om helse og velferd i det praktiske liv. Nå er trygdelovgivningen for tannbehandling i støpeskjeen. De pasientene som trenger det mest, er også der avhengige av sikrings-tiltak. Det handler om identifisering og prioritering for at verdig trengende ikke skal bli akterutseilt i køen. Hvis man tar høyde for dette er det kanskje ingen grunn til bekymring?

Aril Jul Nilsen